

skaber, som tage sig af dette, og de ville være i høj Grad opfordrede til at gøre dette. Jeg tvivler ikke om, at det vilde blive gylndne Løder for de private Forsikringsforretninger, de vilde komme til at blomstre derved. Men det sker ikke: Kende De ikke Deres Medborgere bedre, end at De tro, at dette vilde ske, fordi der blev lagt en saadan Byrde paa den enkelte Arbejdsgiver? Ja, en Del vil gøre det, som de velhavende til Dels allerede gøre det nu, men alle de, som mene, at de ikke have Naad, gøre det ikke, og vi have Erfaring fra Thyfland for, at det ikke sker. Af alle Thyflands Arbejdere var der under denne Ansvarlighedslovgivning ikke mere end 28 pCt. forsikrede, altsaa de andre 72 pCt., der arbejde hos fattige Arbejdsgivere, bleve ikke forsikrede. Saa siger denne Lovgivning: Det er nu ligegyldigt, hvordan det gaar Arbejdsgiverne, men vi have dog sikret Arbejderne, at de faa deres Forsikring, thi naar Arbejdsgiveren ikke kan betale, skal Kommunen betale. Er det da en smut Opgave at stille sig: Først at faa de enkelte Mænd ruinerede og saa lade Kommunerne betale Gildet alligevel? Det forekommer mig at være den fletteft mulige Ordning, man kan finde. Saa henviser man til de private Forsikringer. Jeg tvivler ikke om, at den private Forsikring vil være bedre i Stand til at løse denne Opgave, dersom alle kunne komme ind deri, men naar man ser paa de Vilkaar, de private Forsikringer i den Henseende give, er der en saa forbausende Forskel mellem dem og dem, man maatte antage vilde kunne stilles ved en Ordning som den, vor Kommission i sin Tid havde foreslaaet. Jeg kender et Tilfælde, hvor en Gaardmand med 7 Tdr. Hartkorn forsikrede sine Arbejdere, idet de, som Sædvanen nu er, bleve kapitalforsikrede for en Sum af 1,000 Kr. Derfor maatte han betale 44 Kr. aarlig; det vil altsaa sige 6 à 7 Kr. pr. Td. Hartkorn. Efter Kommissionens Beregning skulde 40 Dre være nok, og selv om man med Folketinget gaar noget højere op, vil det ikke tilnærmelsesvis blive det samme, som den private Forsikring beregner sig, naturligvis fordi hele den private Forsikrings Administration, dens Agenter og de Provisioner, der skal betales, ikke kan undgaaes.

Det næste Spørgsmaal er da, hvilke Erhverv der skal indbringes under denne draconiske Lovgivning, hvilke Erhverv skulle staa til Ansvar for ethvert indtruffet Ulykkestilfælde? De Herrer ville her se, med hvilken ubegribelig Vilkaarlighed dette Valg er foretaget. Man stiller i Spidsen, at ethvert Erhverv, i hvis Tjeneste der anvendes Dampmaskiner, maa anses for særdeles farligt, og

at Arbejdsgiverne derfor maa tilsvare Ulykkestilfældene. Naar jeg ser paa den Statistik, der dannede Grundlaget for Kommissionens Arbejder i 1885, indeholder den ogsaa en Statistik over Dødsfaldene her i Landet. Den findes som Bilag til Kommissionens Betænkning i sin Tid. Da vi ingen Erhvervsstatistik have, er den ikke specificeret efter Erhverv, men efter Distrikter, saaledes at Landdistrikterne ere tagne for sig og Byerne for sig. For Landdistrikternes Vedkommende er der da for et Tidrum af 5 Aar opregnet et Antal af 120 Ulykkestilfælde. Af disse er der, siger og skriver 6, som stamme fra Maskiner og det endda ingenlunde fra Dampmaskiner; der siges, at det er fra Tærste- og Knudemaskiner. Men i denne Forsikring er jo kun inddraget Ulykker ved Maskiner, hvortil der anvendes Damp, og ikke Maskiner, der drives paa anden Maade, f. Eks. ved Muskelkraft. Men Hestegangen da? Det turde maaste være et af de farligste Redstaber, man har; men den kommer ikke ind under Forsikringen saaledes som Dampmaskinen, der dog synes at være den mindst farlige i Erhvervet. Hvad vil Virkningen deraf blive? Det vil blive den, at det vil lykkes at faa saa godt som hele Landbruget lidt efter lidt ind under denne Kategori. Der er jo nu snart ikke en Bonde, som ikke tærster ved Damp. Komme de ind under denne Bestemmelse, ved jeg ganske vist ikke, hvorledes det vil virke paa Folk, men jeg skulde ikke undres paa, om det blev et Slags indirekte Forbud mod at anvende Damp i Landbrugets Tjeneste. Hvem tror, at en Landbo vil løbe en saadan Risiko, og hvem løgger vel i Tide for, naar han faar Dampmaskine til Gaarden, at faa Folkene forsikrede? Det er overordentlig nemt at sige, at det kun er en Bagatel, kun er nogle Dre. Det vil blot ikke blive gjort, medmindre der fra Politiets Side bliver truffet saadanne Foranstaltninger, at det sker ved Tvang. I Praktis vilde det medføre, enten at Folk ikke tør vove at bruge Dampmaskine eller ogsaa løbe denne Risiko, til Ulykken er skøn Dag Naar ned over Manden og rammer ham saaledes, at han overhovedet slet ikke kan bære det. Denne Statistik viser netop, at det ikke en Gang er Maskinerne, der er det værste. Af disse 120 Ulykkestilfælde ved Landbruget ere de allerfleste fremkaldte ved Mergel- eller Brøndgravning, ved Kørjel og først og sidst ved Bøsning af Kreaturer. Det er Pasning af Tyre, der forvolder en stor Del af disse Ulykkestilfælde. Det er altsaa ganske vilkaarligt alene at ville udtage de Erhverv, hvori der anvendes Damp, og ikke at tage de Erhverv